

Arrest

**nr. 334 853 van 23 oktober 2025
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 24 februari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart van Palestijnse origine en onbepaalde nationaliteit te zijn, diende een verzoek om internationale bescherming in op 2 mei 2023.

1.2. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), hoorde verzoeker op 10 januari 2025. Verzoeker werd daarbij bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en zijn advocaat was aanwezig.

1.3. Op 7 februari 2025 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU- Lidstaat die luidt:

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent Palestijns staatsburger afkomstig van Khuzaa, Khan Younis in de Gazastrook. U bent Arabier van etnie en soennitisch moslim van religie. U bent ongehuwd.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan.

*U volgde onderwijs tot het 6e middelbaar en werkte in de landbouw en de handel. U verliet Gaza omwille van repressie en economische problemen op 19 augustus 2022 en reisde via Egypte en Turkije naar Griekenland. **Op 23 november 2022 werd u de internationale beschermingsstatus toegekend in Griekenland.***

*U ontving een **verblijfsvergunning geldig van 23 november 2022 tot 22 november 2025.** Ook was u in het bezit van **Griekse reisdocumenten.***

Na het ontvangen van uw beschermingsstatus kreeg u in Griekenland geen ondersteuning meer. U verbleef er op straat en in kraakpanden. Eens had u onderdak gevonden in een huis dat gedeeld werd met meerdere andere personen. Zonder reden werd u er door de eigenares echter uit gezet. Toen u met haar in discussie ging belde zij de politie, die u arresteerden. U werd twee dagen vastgehouden.

U was op zoek naar werk maar vond er geen, omdat u problemen had aan uw rug. Bovendien had u, ten gevolge van mishandeling door de Griekse autoriteiten voorafgaand aan uw toekenning van internationale bescherming, problemen met uw ballen waardoor u slecht kon lopen. U zocht medische hulp vanwege uw rugproblemen, maar werd bij verschillende ziekenhuizen weggestuurd.

U leende eens geld bij een persoon die u niet kende, wat uw familie in Gaza voor u kon terugbetalen.

U vertrok eind april 2023 naar België, waar u op 2 mei 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter ondersteuning van uw verzoek dient u de volgende documenten in. Uw originele Palestijnse paspoort en ID kaart, een attest van dakloosheid uitgegeven door Heraklion, Kreta, foto's van uzelf in Griekenland, foto's van uw familie in Gaza, uw UNRWA family registration en een medisch attest.

B. Motivering

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn in uw administratief alsook uw eigen verklaringen, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen.

Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigten van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand,

gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; Beneficiaries of international protection in Greece.

Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf; en Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op [Ambtsbericht](#)).

Echter, de commissaris-generaal is van oordeel dat deze informatie **niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen** die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-Generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit uw verklaringen zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties, namelijk een mishandeling door de Griekse autoriteiten met onteigening van uw geld en eigendommen, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Deze feiten deden zich voor bij binnenkomst van Griekenland, dus voordat aan u internationale bescherming toegekend werd. Bovendien worden uw verklaringen op geen enkele wijze objectief gestaafd. Waar u stelt dat u aan deze mishandelingen ernstige verwondingen overhield aan uw rug en geslachtsdelen, waarvoor u nog altijd zorg behoeft, legt u geen enkel (medisch) document volgt waaruit kan worden opgemaakt dat u 1) deze verwondingen hebt opgelopen of 2) op welke manier u deze verwondingen zou hebben opgelopen. Bijgevolg blijft het dus bij blote beweringen. Bovendien zijn er enkele elementen die raken aan uw algemene geloofwaardigheid, waardoor uw verklaringen niet zonder meer aangenomen kunnen worden (zie infra).

Hetzelfde moet gezegd worden van de incidenten die u verklaart meegemaakt te hebben als begunstigde van internationale bescherming.

U verklaart eerst meermaals aangevallen te zijn door bendes en te zijn beroofd (CGVS p.7). Ook zou u zonder reden gearresteerd zijn door politie en enkele dagen in hechtenis te zijn genomen (CGVS

p.7). Op een later moment in uw persoonlijk onderhoud verklaart u geen problemen gehad te hebben met personen behalve de Griekse politie, enkel werd uw tas eens gestolen terwijl u sliep (CGVS p.20). Wat betreft uw problemen met de Griekse politie legt u opnieuw geen enkel bewijsstuk voor dat uw verklaringen zou kunnen staven.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde **moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, toegang tot gezondheidszorg en huisvesting**, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van

zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe slechts beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

U verklaart dat u op straat of in kraakpanden verbleef. Eenmaal in Thessaloniki vond u een huis waar u een slaapplek kon huren (CGVS p.7). U werd echter door de eigenares na twee dagen op straat gezet, ondanks dat u de huur zou hebben betaald voor een maand (CGVS p.10).

Ten eerste zijn uw verklaringen hieromtrent niet eenduidig. Zo stelt u dat u 100 euro huur had betaald (CGVS p.14), even later had u 150 euro huur betaald (CGVS p.18). Bovendien is het niet geloofwaardig dat u, nadat deze vrouw u uit het huis zou hebben gezet zonder u uw betaalde huur terug te geven, geen enkel contact hebt opgenomen met haar of met iemand anders die daar woonde. U legt geen enkel bewijsstuk neer wat uw verklaringen zou kunnen staven: u heeft geen communicatie met de eigenares bewaard, u heeft geen proces verbaal (PV) van uw arrestatie en de foto's die u voorlegt hebben slechts beperkte bewijswaarde (zie infra). Bovendien zijn er elementen die uw algemene geloofwaardigheid schaden (zie infra), waardoor uw verklaringen niet zonder meer aangenomen kunnen worden.

Wat betreft het document dat u voorlegt, welke uw dakloosheid in Griekenland attesteert, blijkt hieruit dat u verbleef op een locatie die niet voldeed aan de eisen die gesteld worden aan een woning en dat u dus officieel dakloos werd beschouwd. Evenwel verklaart u zelf dat u hier slechts even hebt verbleven, en eigenlijk "toevallig" daar was op het moment dat de sociaal werkers langskwamen (CGVS p.15-16). U zou het document vervolgens opgehaald hebben bij de gemeente van Kreta, omdat enkele jongens u hadden gezegd dat u daarmee recht zou hebben op een uitkering (CGVS p.15). Het is niet geloofwaardig dat u toevallig aanwezig was ten tijde van de controle en vervolgens het document ging ophalen, maar daarna geen enkel contact meer opnam met de jongens die met u in het kraakpand sliepen en op wiens advies u het document verkreeg (CGVS p.15). Ook is niet geloofwaardig dat u op zoek ging naar de organisatie die u een uitkering zou kunnen geven, maar het simpelweg niet vond (CGVS p.16). Indien u werkelijk al meerdere stappen zou hebben gezet om dit document te bemachtigen, valt immers te verwachten dat u vervolgens ook effectief zou proberen om de uitkering te krijgen waarvoor u in aanmerking zou komen.

De vaststelling dat er in uw hoofd mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van problemen aan uw rug en ballen, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoont dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

U verklaart dat u, ten gevolge van geweldsincidenten die plaatsvonden voordat aan u de internationale beschermingsstatus werd toegekend, last heeft van uw rug en problemen heeft aan uw ballen (CGVS p.8). Voor deze beide problemen zou een jaarlijkse opvolging vereist zijn (CGVS p.21). Het door u verklaarde probleem aan uw ballen wordt niet gestaafd door enig medisch attest, ondanks het feit dat u hiervoor een behandeling zou hebben ondergaan en er aan u medicatie zou zijn voorgeschreven (CGVS p.1). Dit blijft dus bij een loutere bewering. Wat betreft het probleem aan uw rug legt u een medisch onderzoek voor van de "Travel Clinic" in Brussel dd. 25-09-2023. Hoewel dit onderzoek uw verklaring ondersteunt dat u inderdaad een probleem heeft aan uw rug, is het voor het CGVS onmogelijk om op basis van dit document een inschatting te maken over de invloed van dit probleem op uw zelfredzaamheid of de mate van opvolging die u nodig zou hebben. Wel moet opgemerkt worden dat u, sinds september 2023, niet meer naar een controle bent gegaan (CGVS p.21). Ook hebt u vooralsnog geen gespecialiseerde behandeling gehad voor uw rug. U zou in het opvangcentrum aangeraden zijn om een cortisone injectie te laten uitvoeren, maar koos ervoor dit niet te doen (CGVS p.9). Ondanks het feit dat u in België dus geen regelmatige of gespecialiseerde behandeling ondergaat en momenteel enkel paracetamol neemt, blijkt u in staat om een job uit te voeren in de landbouw (CGVS p.21; CGVS p.11).

U verklaart dat u in Griekenland de toegang tot medische zorg ontzegd werd (CGVS p.9-10). Uit uw verklaringen hieromtrent is echter niet duidelijk wat de reden was dat u niet binnengelaten werd in het ziekenhuis. Bovendien zijn er bevindingen die raken aan uw algemene geloofwaardigheid (zie infra).

Het Commissariaat-generaal wijst erop dat personen die internationale bescherming genieten, om een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te verkrijgen, zich binnen een maand na de afgifte van hun verblijfsvergunning (ADET) naar een dienstverleningscentrum voor de burger moeten begeven om hun voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA) om te zetten in een sociaalzekerheidsnummer (AMKA). Objectieve informatie wijst niet op bijzondere problemen bij het voltooien van deze procedures (AIDA, Landenrapport: Griekenland. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights , gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, blz. 19, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in maart 2024 (beschikbaar op: https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf).

Deze informatie toont aan dat zelfs als u deze stappen niet had ondernomen, en als u dus de stappen moet ondernemen die nodig zijn in geval van terugkeer om er een te verkrijgen, u niet verstoken zou zijn van toegang tot gratis gezondheidszorg, op voorwaarde dat u naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat ("If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines **for free** from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription") UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare, beschikbaar op : <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare/>; AIDA, Landenrapport: Griekenland. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Refugee.info Greece - Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA) van 29 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985632313623>). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR - Information Guide for Beneficiaries of International Protection - beschikbaar op : https://migrant-integration.ec.europa.eu/system/files/2023-10/Information%20Guide%20for%20Beneficiaries%20of%20International%20Protection_Eng.pdf).

Bijgevolg, en gelet op het feit dat u zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen, is het Commissariaat-Generaal van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

Wat betreft uw **verklaring dat u uw Griekse verblijfs- en reisdocumenten bent verloren in Antwerpen** (CGVS p.4-5) benadrukt het Commissariaat-generaal dat een persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland en zijn afgedrukte verblijfsvergunning (het document dat aantoonst dat hij in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning) verliest, niet te maken krijgt met de specifieke moeilijkheden waarmee personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en van wie de verblijfsvergunning is verlopen en die naar deze lidstaat moeten terugkeren, worden geconfronteerd.

Ten eerste wijst het CGVS erop dat **het mogelijk is een duplicaat te krijgen** als de gedrukte verblijfsvergunning (ADET) verloren is gegaan. Daartoe moet men zich naar een Asielbureau begeven om het verlies van het document aan te geven en een bewijs van verlies te krijgen dat aan de politie moet worden overgelegd. De politie zal de betrokken persoon een kennisgeving overhandigen. Het Asielbureau moet van dit bericht op de hoogte worden gebracht en ongeveer 4 maanden nadat het op de hoogte is gebracht, neemt het een nieuwe beslissing over de afgifte van een verblijfsvergunning. Zodra de beslissing is verkregen, moet een afspraak worden gemaakt met het relevante Politiekantoor om de nieuwe gedrukte verblijfsvergunning te verkrijgen. De procedure is vergelijkbaar in het geval van beschadigde documenten (Refugee Info Greece - How to renew and replace lost, damaged or expired documents, 6 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985619341335>).

Ten tweede blijkt uit uw administratief dossier duidelijk dat uw verblijfsvergunning nog niet verlopen is, u beweert alleen dat uw gedrukte verblijfsvergunning verloren zou zijn. Hoewel de objectieve informatie over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland melding maakt van de

specifieke moeilijkheden waarmee personen worden geconfronteerd die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben wanneer zij terugkeren, maakt deze objectieve informatie geen melding van soortgelijke problemen waarmee personen worden geconfronteerd die geen gedrukte verblijfsvergunning meer hebben.

Zelfs indien u niet het langer in het bezit zou zijn van uw geprinte verblijfsvergunning blijkt hieruit niet dat u geconfronteerd zou worden met de moeilijkheden die mensen ondervinden die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben.

Wat het fiscaal registratienummer (AFM) betreft, herinnert het Commissariaat-generaal eraan dat uit objectieve informatie blijkt dat personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen (Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op: https://rsaegean.org/wpcontent/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Greece Refugee Info, 17 november 2022, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>). Uit objectieve informatie blijkt echter dat **"de AFM alleen wordt gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning verloopt"** (RSA/PRO ASYL, Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights, maart 2024, p. 20: "the AFM is automatically deactivated upon **the expiry of the ADET** and cannot be used until the ADET is renewed"). Gezien uw verblijfsvergunning niet verloopt voor 22 november 2025 is de AFM ook geldig tot die datum. Zelfs als de verzoeker stappen moet ondernemen om een duplicaat van zijn gedrukte verblijfsvergunning te krijgen, blijft hij toegang houden tot de arbeidsmarkt, een bankrekening en de huur van onroerend goed.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Bovendien zijn er enkele elementen die **raken aan uw algemene geloofwaardigheid** en wijzen op een **gebrek aan medewerking in uw hoofde**, waardoor het CGVS niet in staat is om uw werkelijke situatie in Griekenland in te schatten:

- Uw verklaringen over uw identiteitsdocumenten zijn niet consistent. Zo verklaarde u aan DVZ dat u uw Palestijnse paspoort verloor in de zee. Tijdens het persoonlijk onderhoud legt u ineens uw Palestijnse paspoort voor, en verklaart u dat u dacht dat de vraag uw Griekse paspoort betrof.

Deze zou zijn gestolen in Antwerpen (CGVS p.5). Uw verklaring houdt geen steek, aangezien u expliciet verklaarde aan DVZ dat u uw paspoort in zee verloor en dat deze een Turks visum bevatte.

- Uw verklaringen betreffende uw eigen gezondheidssituatie zijn niet consistent. Aan DVZ verklaarde u betreffende uw gezondheid dat u nog niets kon zeggen, maar bloedonderzoeken aan het ondergaan was (DVZ verklaring dd. 11-07-2023, vraag 29). U verklaarde ook dat u pijn had in uw volledige lichaam, maar nog niet wist wat voor problemen het betrof omdat er nog geen onderzoeken hadden plaatsgevonden (Vragenlijst M-status dd. 11-07-2023). Aan het CGVS verklaart u echter dat u in Griekenland al veel last had van uw onderrug waardoor u liep met een gebogen rug en geen werk kon vinden (CGVS p.17) en dat u last had van uw ballen ten gevolge van mishandeling (CGVS p.9). Hoewel u misschien nog geen eenduidige diagnose had ten tijde van uw interview bij DVZ, zou u wel op de hoogte geweest zijn van de aard van uw, naar eigen zeggen zware, fysieke problemen. Het feit dat u daar bij DVZ geen enkele duidelijkheid over gaf, doet af aan de ernst van de door u verklaarde problematiek.

- Uw verklaringen over personen zijn doorheen uw relaas wazig en ongeloofwaardig. Zo zou gedurende uw verblijf in Griekenland geld geleend hebben van een persoon, die dan via jullie families in Gaza werd terugbetaald (CGVS p.14). U hebt echter geen idee van de identiteit van deze persoon. Ook de personen met wie u in het huurhuis verbleef kent u niet (CGVS p.10), alsook de personen met wie u in het kraakpand verbleef (CGVS p.16), de personen die u doorverwezen naar het huurhuis (CGVS p.18), de personen die foto's van u namen op straat (CGVS p.23) en de persoon met wie u een cel deelde in Thessaloniki (CGVS p.22). Ook de personen met wie u momenteel samenwoont kent u eigenlijk niet: u kwam hen toevallig tegen op een bus en u zou elkaar zelden zien ondanks het feit dat jullie samen wonen (CGVS p.4).

De documenten die u voorlegt zijn niet in staat om de bovenstaande bevindingen te wijzigen.

Uw **Palestijnse paspoort en ID kaart** staven uw identiteit en herkomst uit Palestina. Deze worden in deze beslissing niet betwist.

Het document van de Griekse autoriteiten in Heraklion betreffende uw dakloosheid staven uw verklaring dat u op Kreta in een kraakpand verbleef. Echter verklaart u zelf dat u daar in werkelijkheid slechts heel even verbleef en slechts toevallig aanwezig was tijdens de controle van de sociaal werkers, wat de waarde van het document als bewijs voor uw dakloosheid ondergraaft. Bovendien blijkt uit het feit dat u in bezit bent van dit document dat u in staat was om administratieve stappen te ondernemen om uw rechten te doen gelden, bijvoorbeeld door documenten te verkrijgen waarmee u in aanmerking zou komen voor een uitkering.

U legt een aantal foto's van uw verblijf in Griekenland neer. Enkele foto's dienen om uw verblijf op straat te staven (4e-j). Anderen dienen als bewijs voor uw detentie (4a; 4d) en nog anderen dienen als bewijs voor uw uithuiszetting in Thessaloniki (4b-c). Ten eerste heeft privé beeldmateriaal überhaupt slechts beperkte bewijswaarde, gezien de mogelijkheden om beelden te bewerken of in scène te zetten. Het is niet vast te stellen in welke context of met welk doel beelden gemaakt zijn. Uw verklaringen over de foto's komen allerminst oprecht over.

Zo zouden de foto's van u op straat genomen zijn door personen die toevallig passeerden, en u in sommige gevallen niet eens kende (CGVS p.11; CGVS p.23). Het is niet geloofwaardig dat voorbijgangers spontaan foto's van u maakten terwijl u sliep, op een stoepje zat of naast een afvalcontainer stond en u die foto's vervolgens van hen kon krijgen. Aldus lijken de foto's in scène gezet, en kan hieruit niet worden afgeleid dat u werkelijk langdurig op straat hebt geleefd.

Wat betreft de foto's die van u gemaakt werden terwijl u vastgehouden werd door de Griekse politie geldt ook dat hieruit onmogelijk afgeleid kan worden waar of wanneer de foto's genomen werden. Het is bovendien opmerkelijk dat u twee dagen lang werd vastgehouden maar niet werd gefouilleerd en toegang had tot uw gsm (CGVS p.22).

Ook de foto's van u terwijl u uit huis gezet werd door de Griekse eigenares van het huurhuis waar u verbleef bieden geen zicht op de omstandigheden waarin dit gebeurd zou zijn. Opnieuw is het niet geloofwaardig dat een voor u onbekende huisgenoot deze foto's maakte, dat u hem vervolgens toevallig tegenkwam en dat hij u de foto's bezorgde (CGVS p.22).

Uw medisch attest betreft een onderzoek naar uw rug, waaruit blijkt dat u op 25/09/2023 een onderzoek onderging bij de Travel Clinic in Brussel. Uit de bevindingen blijkt dat u op dat moment enkele afwijkingen had aan uw ruggenwervels. Echter kan hieruit niets worden afgeleid wat betreft de ernst van uw klachten, de impact die het heeft op uw dagelijks leven of de behandeling die u nodig heeft.

De overige documenten die u indient, namelijk de foto's van uw familie in Gaza en uw registratie bij UNRWA betreffen de situatie in Gaza, welke in deze beslissing niet wordt betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Palestina."

2. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: "Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen; van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen; van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van de artikelen 15, 16 en 17 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking); van de artikelen 4, 18 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie; van de rechten van de verdediging; van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen; van de artikelen 20 en vlg. van de Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), in het bijzonder het principe van eenheid van gezin.

Verzoeker citeert uit het arrest Ibrahim e.a. van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 en gaat vervolgens in op de algemene informatie over begunstigen van internationale bescherming in Griekenland. Hij stelt vast dat het administratief dossier geen informatie bevat over de situatie van begunstigen van internationale bescherming. De beschikbare objectieve informatie toont nochtans aan dat Griekenland belangrijke problemen kent in de toegang tot werk, taallessen, huisvesting, medische zorgen en overheidsbescherming. Hij citeert uit een rapport van de Mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa van juni 2018, een recenter rapport van OSAR van 10 oktober 2024 en van RSA van maart 2024 die de systemische problemen van statushouders in Griekenland opnieuw bevestigt. Hij stelt dat de commissaris-generaal in zijn beoordeling van de algemene levensomstandigheden geen rekening houdt met de rapporten die door de jaren heen consistent hebben aangetoond dat statushouders in Griekenland vrijwel systematisch te maken krijgen met ernstige materiële deprivatie.

Voorts betwist verzoeker de beoordeling van zijn kwetsbaarheid in de bestreden beslissing. Hij wijst erop dat hij verschillende medische documenten neerlegt waaruit blijkt dat hij problemen heeft met zijn rug en testikels (stuk 4) en dat uit deze documenten blijkt dat hij testiculaire problemen heeft (varicocele en hydrocele) en lumbale problemen, omschreven als bilaterale lumbago met zeer pijnlijke aanvallen. Het document van dr. A.A.M. van 28 juli 2023 verwijst in de relevante klinische informatie duidelijk naar een geschiedenis van herhaald trauma aan de rug en de lumbale regio. Hij betoogt dat deze medische documenten gezaghebbend zijn tenzij ze vervalst zijn en het dat hij dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud de omvang van zijn gezondheidsproblemen niet nader heeft kunnen toelichten kan niet in tegenspraak zijn met objectieve medische documenten, temeer daar de gezondheidsproblemen wel degelijk zijn vermeld. Hij stelt dat hij voortdurend pijnstillers neemt die hem in staat stellen te werken, op voorwaarde dat hij geen zware dingen draagt en dat hij in België een baan kon vinden waar hij alleen lichte voorwerpen draagt. Zijn arts heeft ook cortisone-injecties voorgesteld die hij momenteel niet neemt. Hij heeft daarom medische follow-up nodig die momenteel door zijn huisarts wordt gegeven en arbeidsomstandigheden die aan zijn gezondheidstoestand zijn aangepast. Deze medische situatie maakt het moeilijk voor hem om in Griekenland waar hij aan zijn lot zou worden overgelaten, te overleven. Zijn kwetsbaarheid wordt nog vergroot door het feit dat hij een Palestijnse man uit Gaza is. Hij wordt hierdoor geconfronteerd met de immense stress inzake het lot van zijn familie in Gaza, waar zijn huis volledig is verwoest door de bombardementen. Hij heeft veel familieleden verloren, neven en nichten waarmee hij een hechte band had en leeft in voortdurende angst om een ouder, broer of zus te verliezen. Verzoeker citeert vervolgens uit een arrest van het Hof van Beroep in Brussel waarin de intrinsieke kwetsbaarheid van asielzoekers uit de Gazastrook werd vastgesteld en naar een arrest van de Raad. De intrinsieke kwetsbaarheid als verzoeker om internationale bescherming uit Gaza in combinatie met de mishandelingen waarvan hij het slachtoffer was in Griekenland en de gedocumenteerde medische problemen, moeten ertoe leiden dat hij als bijzonder kwetsbaar moet beschouwd worden.

Wat betreft zijn situatie in Griekenland gaat verzoeker eerst in op de mishandelingen die hij heeft ondervonden. Hij stelt dat hij melding heeft gemaakt van talrijke gevallen van mishandeling in Griekenland, zowel voor als na de toekenning van internationale bescherming. Waar zijn verklaringen over de feiten die hij meemaakte ongeloofwaardig worden bevonden, stelt verzoeker dat dit niet aanvaardbaar is. Het feit dat uit zijn medische documenten niet kan worden afgeleid dat er een verband bestaat met de door verzoeker verklaarde feiten of dat hij hierover geen ander bewijs voorlegt, betekent niet dat deze gebeurtenissen niet hebben plaatsgevonden. Al de aangehaalde mishandelingen samen genomen gekoppeld aan het feit dat hij een buitenlander is, vormen elementen waarmee rekening moet worden gehouden en die zich verzetten tegen zijn terugkeer naar Griekenland. Het feit dat deze feiten deels hebben plaatsgevonden voor de toekenning van internationale bescherming is geen relevante verschoning. Verzoeker gaat ten tweede in op zijn situatie in de Griekse opvangstructuren. Hij stelt dat het relevant is dit te analyseren aangezien het bijdraagt tot de reden waarom hij onmogelijk naar Griekenland kan terugkeren. Zijn behandeling daar was dermate denigrerend en hij werd er dermate aan zijn lot overgelaten dat het trauma dat hij eraan overhield daaraan in de weg staat. Verzoeker citeert uit het rapport van de commissaris voor de mensenrechten van de Raad van Europa van 2018 en een persbericht van de mensenrechtencommissaris van 9 september 2020

na de brand in het opvangcentrum in Moria en uit een rapport van RSA van mei 2023 over Mytilene, het kamp waar hij verbleef.

Ten derde gaat verzoeker in op de problemen inzake de vernieuwing van verblijfsdocumenten. Hij stelt dat hij zijn documenten is kwijtgeraakt in Parijs en dat uit het meest recente AIDA rapport en het RSA rapport blijkt dat de situatie in Griekenland er niet op vooruitging en dat statushouders er nog steeds met dezelfde problemen worden geconfronteerd, met name wat betreft de hernieuwing van hun verblijfsdocumenten. Hij heeft dus gegronde redenen om te vrezen voor dat hij moeilijkheden zal krijgen om zijn verblijfsvergunning te vernieuwen. Verzoeker vraagt zich verder af hoe van hem kan verwacht worden dat hij de nodige stappen onderneemt om zijn rechten uit te oefenen en er een duurzaam leven uit te bouwen, als er sprake is van systemische en fundamentele tekortkomingen die het vernieuwen van zijn documenten onmogelijk maken? Hij wijst erop dat hij zijn documenten kwijtgeraakte in Antwerpen en bij een eventuele terugkeer zal het verkrijgen van nieuwe documenten een complexe opgave zijn. Bovendien bestaat er geen gepaste procedure om dit te doen. De website van de Griekse autoriteiten toont een error 404 voor iemand die om een kopie vraagt van zijn verblijfsstatus (stuk 3). Het argument van de commissaris-generaal is bovendien gebaseerd op verouderde informatie en daarmee wordt de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Wat ten vierde huisvesting betreft, kampen statushouders nog steeds met zeer ernstige problemen. De bevindingen in het AIDA rapport en het RSA rapport worden ook door OSAR bevestigd (OSAR, *La Grèce en tant que "Etat tiers sûr"*, 11 augustus 2023).

Uit deze bronnen blijkt duidelijk dat indien verzoeker zou terugkeren, hij geen kans maakt op huisvesting. Ondanks het bestaan van Helios blijven meer dan de helft van de statushouders dakloos in Griekenland en er is zelfs geen garantie voor statushouders die alle voorwaarden correct naleven om onderdak te vinden. De kans is dus bijzonder groot dat hij in Griekenland geen onderdak vindt, wat ook overeenstemt met zijn feitenrelaas. Verzoeker meent dat de door hem aangehaalde bronnen de stelling van de commissaris-generaal tegenspreken dat de informatie niet toelaat om te besluiten dat terugkerende statushouders in Griekenland op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

Verzoeker betoogt verder dat hij geen PV van de politie heeft na zijn arrestatie die volstrekt willekeurig bleek te zijn en dat hij het slachtoffer was van oplichting door een vrouw die misbruik maakte van zijn situatie als buitenlander. Hij betaalde 150 euro huur maar werd na twee dagen zonder reden buitengezet en hij kon geen bescherming krijgen en aangezien hij geen toegang heeft tot sociale huisvesting of enige vorm van bijstand, is hij afhankelijk van verhuurders die niet aarzelen om misbruik te maken van de situatie. Verzoeker heeft ook foto's overgelegd waarvan hij de inhoud duidelijk heeft toegelicht zodat er geen reden was om te twifelen aan zijn verklaringen. Wat het tweede incident betreft, rijst de vraag op grond waarvan de commissaris-generaal de bewijskracht in twijfel trekt van het opgestelde document. Hij was inderdaad toevallig aanwezig op het moment van de controle en het is dus logisch dat hij daar door de autoriteiten werd aangetroffen. Verzoeker stelt verder dat hij verbleef in een slordig kraakpand waar hij geen vrienden maakte of iets ging drinken met zijn nieuwe huisgenoten. Hieruit blijkt dat hij geen fatsoenlijk alternatief had om in te wonen.

Met betrekking tot de toegang tot werk citeert verzoeker uit het AIDA rapport van 2024 en stelt dat het intussen weinig verrassend is dat in de praktijk statushouders nauwelijks aan stabiel en regulier werk geraken. Zelfs al vinden statushouders werk dan moet in acht genomen worden dat deze jobs meestal onveilig en onwaardig zijn.

Voorts betoogt verzoeker dat toegang tot onderwijs in Griekenland duidelijk zeer beperkt is en dat dit werd bevestigd door een Duitse rechtbank. Het is volgens verzoeker niet mogelijk voor statushouders om onder dezelfde voorwaarden als Griekse burgers te genieten van onderwijs. Ook wat betreft sociale voordelen worden statushouders maandenlang uitgesloten wat opnieuw onderstreept dat het voor hem onmogelijk is om in Griekenland toegang te krijgen tot behoorlijke en menswaardige levensomstandigheden.

Met betrekking tot gezondheidszorg stelt verzoeker dat de toegang daartoe in de praktijk ernstig bemoeilijkt wordt voor statushouders, dat de gezondheidszorg systemische lacunes vertoont tegenover statushouders met als gevolg een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie en dat verzoeker bovendien kwetsbaar is vanwege zijn gezondheidsproblemen. Het is daarom van belang rekening te houden met deze medische toestand.

Tenslotte stelt verzoeker dat er geen effectieve rechtsmiddelen bestaan voor statushouders wiens rechten niet werden gerespecteerd en dat hij duidelijk geen toegang had tot basisbehoeften. Hij stelt dat hij niet in Griekenland kan verblijven omdat hij daar niet over afdoende toegang tot bestaansondersteunende voorzieningen kon krijgen.

Verzoeker wijst erop dat hij een UNRWA-vluchteling is en dat hem op basis van vaste rechtspraak van de Raad de vluchtelingenstatus moet worden toegekend.

Verzoeker vraagt in hoofddorde hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

3.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing 7 februari 2025;
2. Document juridische bijstand;
3. <https://apps.migration.gov.gr/applicant-card-rv/search> (geraadpleegd op 6 december 2024);
4. Medische stukken;

5. Arrest Franstalig Hof van Beroep van 7 oktober 2024.

4. Aanvullende nota's

4.1. De commissaris-generaal legt een aanvullende nota neer van 29 september 2025 waarin volgende nieuwe elementen worden ter kennis gebracht: *"Country Report: Greece. Update 2023"*, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 24/6/2024 (internetlink); *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 (internetlink); *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 (internetlink); *"Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights"*, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 (internetlink); *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 (internetlink); *"Communication on the status of migration management in mainland Greece"* gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 (internetlink) en *"COI FOCUS GRECE Aide aux migrants"*, gepubliceerd door Cedoca (internetlink).

4.2. Verzoeker legt een aanvullende nota neer van 2 oktober 2025 waarin recentere informatie over de situatie in Griekenland, met name RSA/PRO ASYL, *"Recognised Refugees in Greece 2025. Access tot documents and socio-economic rights"*, 7 April 2025, ECRE/AIDA, *"Country Report Greece. Update 2025"*, September 2025, NANSSEN, NANSSEN Note 2025-3, *"Personen met beschermingsstatuut in Griekenland: analyse van de Nederlandstalige rechtspraak van de RvV"*, 1 juli 2025 en informatie van de website Greece.Refugee.Info wordt toegelicht, een kritische analyse van het rapport *"COI FOCUS GRECE Aide aux migrants"* wordt gemaakt en volgende stukken worden toegevoegd:

1. Verslag van radiologisch onderzoek 7 augustus 2025;

2. Lijst van medische afspraken.

Van de vermelde rapporten wordt telkens een consulteerbare internetlink toegevoegd.

5. Beoordeling

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de

algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5.3. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 21 oktober 2022 in Griekenland een verzoek om internationale bescherming indiende, dat hem door de Griekse autoriteiten de vluchtelingenstatus werd toegekend op 23 november 2022 en dat hem een verblijfsvergunning werd uitgereikt die geldig is tot 22 november 2025 en een reisdocument (AD, map landeninformatie, CEDOCA, Aanvraag Derde Landen, Hellenic Republic – Ministry of Migration & Asylum, Information Request Reply, 2/11/2023).

Verzoeker betwist niet dat hij in Griekenland als vluchteling werd erkend. Hieruit volgt dat voldoende is aangetoond dat verzoeker reeds internationale bescherming, meer bepaald de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Griekenland. Verzoeker betwist ook niet dat hij er een verblijfsvergunning en kreeg waarvan de geldigheidsduur nog niet verstreken is.

Er ligt verder geen informatie voor waaruit kan blijken dat de Griekse autoriteiten de vluchtelingenstatus van verzoeker hebben ingetrokken of beëindigd. Uit de bepalingen van de Kwalificatierichtlijn volgt dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning, die in de tijd beperkt kan zijn en hernieuwbaar en de toegekende internationale beschermingsstatus, die slechts in een beperkt aantal gevallen kan worden beëindigd, herroepen of ingetrokken. In de hogervermelde brief van de Griekse autoriteiten wordt geen melding gemaakt van het feit dat deze status ondertussen zou zijn beëindigd of ingetrokken. Verzoeker brengt ook geen elementen bij waaruit dit zou kunnen blijken. *In casu* moet het verzoek om internationale bescherming worden behandeld op grond van het weerlegbaar vermoeden dat Griekenland het Unierecht en bijgevolg de uit de Kwalificatierichtlijn voortvloeiende verplichtingen met betrekking tot de toekenning en beëindiging van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus respecteert.

Bijgevolg wordt *in casu* vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland. Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

5.4. Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, *Jawo*, pt. 95).

5.5. Verzoeker verklaart dat hij niet naar Griekenland kan terugkeren om hij na zijn erkenning als vluchteling geen ondersteuning kreeg, op straat en in kraakpanden verbleef, er werk zocht maar niet vond wegens de problemen aan zijn rug en in ziekenhuizen niet werd geholpen voor zijn medische problemen. Verder verklaart verzoeker dat hij door de politie geslagen werd bij aankomst in Griekenland en door de eigenaar van een huurhuis werd opgelicht waarna hij twee dagen werd vastgehouden door de politie. Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en dit op basis van de meest recente en volledige landenrapporten waarover de Raad in de huidige fase van de procedure beschikt.

Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en dit op basis van de meest recente en volledige landenrapporten waarover de Raad in de huidige fase van de procedure beschikt.

In de door beide partijen aangebrachte verschillende rapporten wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de Richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken, als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

Uit de verstreekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – kunnen worden geconfronteerd met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, dat gericht is op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouders en het faciliteren van de overgang van verzoeker naar statushouder. In februari 2022 heeft Griekenland een nationale strategie voor integratie vastgesteld waarin de noodzaak van een alomvattende integratieaanpak wordt erkend.

Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Tekortkomingen in de uitvoering van de bestaande wetgeving vormen evenwel een aanzienlijke

belemmering voor een soepele integratie. Deze belemmeringen hebben onder meer betrekking op de afgifte en verlenging van verblijfsvergunningen, formaliteiten voor de afgifte van basisdocumentatie (zoals de gezondheidsverzekering, bankrekeningen, belastinggegevens), erkenning van kwalificaties, toegang tot werk en scholing, toegang tot huisvesting en in het algemeen een gebrek aan huisvesting in Griekenland (*"Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-14).

Uit de landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om in Griekenland toegang te verkrijgen tot basisvoorzieningen. Het gaat meer bepaald om de afgifte van een Griekse verblijfsvergunning (ADET), die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA), terwijl het bezit van een AFM al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor, o.a., het openen van een bankrekening, het huren van een woning, toegang tot de arbeidsmarkt of het verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om, o.a., toegang te krijgen tot sociale uitkeringen, (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 12, 24; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025; *"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 264-266). Naast voormelde documenten hebben statushouders in Griekenland ook een reisdocument nodig om een bankrekening te openen of om toegang te hebben tot het platform van het ministerie van Financiën (AADE) en het online belastingplatform Taxisnet (*"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 256-257). Zowel erkende vluchtelingen als subsidiaire beschermden kunnen reisdocumenten van de Griekse overheden verkrijgen (*"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 253-257). Statushouders moeten evenwel belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels overwinnen om toegang te krijgen tot voormelde officiële documenten. Het verkrijgen en vernieuwen van bepaalde documenten blijkt vaak complex te zijn, waarbij administratieve obstakels veel statushouders ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 4-6, 20 en 22; *"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236-239).

Eerste afgifte van een ADET

Volgens de zogenaamde ADET-verordening wordt de beslissing tot afgifte van de ADET in principe opgenomen in de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus die door de asielautoriteiten of door de beroepsinstantie wordt afgegeven. In elk geval moet de beslissing tot afgifte van een ADET aan de begunstigde worden meegedeeld op dezelfde dag als de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. Dit is overeenkomstig een omzendbrief van het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Ondanks deze regel geeft de Griekse asieldienst op dit moment nog steeds ADET-beslissingen als aparte administratieve handelingen af, die ze samen met de beslissing over de goedkeuring van de asielaanvraag aan de betrokken statushouder meedeelt.

Vervolgens moeten statushouders binnen de zes maanden per e-mail een afspraak met de Griekse politie om de nodige documenten en vingerafdrukken voor de daadwerkelijke fysieke afgifte van een ADET voor te leggen. De Griekse politie tracht de afspraken binnen de 10 dagen na de e-mail vast te leggen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen, met pasfoto's en een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt. Het duurt vervolgens 1 tot 2 maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk verwittigd dat hun ADET gedrukt is en/of klaar is om het worden opgehaald. Wekelijks verschijnen er online lijsten met de zaaknummers waarvan de ADET-kaarten klaar liggen om te worden afgehaald. Er wordt van statushouders verwacht dat zij deze lijsten dagelijks nakijken (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 5-17; *"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236-239).

Afgifte van een AFM

Sinds 31 december 2020 wordt automatisch een AFM aangemaakt bij het beschermingsverzoek. Personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, krijgen bijgevolg automatisch een AFM wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. De instanties die belast zijn met de registratie van hun verzoek vervolledigen de procedure voor de uitgifte van een AFM online en reiken daarbij een AFM-certificaat uit aan de verzoekers. Een statushouder die na december 2020 een beschermingsverzoek indiende zou in principe een AFM moeten hebben. Persoonlijke gegevens worden echter niet automatisch geactualiseerd door de Griekse overheden eens er internationale

bescherming is verleend. Statushouders moeten daartoe een afspraak maken met het bevoegde belastingkantoor (DOY). Dit is evenwel niet mogelijk indien de ADET is verstrekt. Personen die automatisch een AFM kregen bij het indienen van hun verzoek om internationale bescherming, en vervolgens internationale bescherming en een ADET hebben verkregen, kunnen geen TAXISnet-codes, die noodzakelijk zijn voor transacties met AADE en andere publieke diensten, aanmaken zonder voorafgaandelijk hun gegevens te hebben geactualiseerd bij het belastingkantoor. Aanvragen voor TAXISnet-codes moeten online gebeuren via het AADE-platform dat enkel beschikbaar is in Grieks. Na de aanvraag wordt een afspraak gemaakt met het bevoegde belastingkantoor om de TAXISnet-codes te ontvangen.

Personen die voor 31 december 2020 geen AFM hebben verkregen en wiens ADET nog geldig is, kunnen een AFM aanvragen via een videogesprek met een medewerker van de bevoegde autoriteit. Ook kan een AFM aangevraagd worden door een bezoek van de persoon of een gemachtigde aan het plaatselijke belastingkantoor (DOY) in de woonplaats van de statushouder. Bij de registratie bij dit belastingkantoor wordt om een adresbewijs gevraagd. Dit kan een certificaat van een opvanglocatie zijn, een energierekening of een kopie van een huurcontract op naam van de statushouder. Statushouders die dakloos zijn of geen adresbewijs kunnen overleggen, kunnen geen AFM verkrijgen. Als gevolg hiervan kunnen zij geen belastingaangifte doen of een belastingverklaring ontvangen (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 20-21).

Afgifte en activering van een AMKA

Een AMKA, dit is een sociale zekerheidsnummer, is vereist voor de toegang tot sociale uitkeringen, de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Samen met de afgifte van de verblijfsvergunning is de Griekse asieldienst verplicht om statushouders te informeren dat zij voortaan in aanmerking komen voor een AMKA en dat zij binnen één maand de wettelijk vereiste stappen moeten ondernemen om dit nummer aan te vragen (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236). Om een AMKA te verkrijgen, moet de statushouder de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig sociale zekerheidsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg, zgn. PAAYPA) om te zetten in een AMKA, een sociale zekerheidsnummer. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. De omzetting gebeurt niet automatisch maar moet worden gevraagd. Obstaten en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET kunnen de afgifte van een AMKA beïnvloeden en dus ook de toegang voor statushouders tot het gezondheidszorgsysteem.

Sinds een nieuwe ministeriële verordening van december 2023 (hierna: AMKA-verordening), is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van *“een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt”*. De redenering hierachter is dat mensen die hun ADET niet verlengen geen belang meer hebben bij een AMKA, aangezien zij niet meer in Griekenland verblijven en daarom niet meer onder het Griekse sociale zekerheidsstelsel vallen. Deze verordening is ingegeven vanuit de gedachte om arbeidsmigratie en sociale zekerheid aan elkaar te koppelen. Een onbedoeld gevolg is dat de AMKA van statushouders bij het aflopen van hun ADET wordt gedeactiveerd, ook indien er een verlengingsaanvraag in behandeling is. De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP of e-EFKA. Sinds 22 december 2024 vallen de afgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het ministerie van Migratie en Asiel.

Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, het sociale zekerheidsnummer, na voorlegging van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven. Om de daarbij horende rechten van o.m. gezondheidszorg en sociale bijstand te genieten, moet dit AMKA nummer vervolgens worden geactiveerd. In tegenstelling tot wat in de wet is bepaald, kunnen statushouders hun AMKA niet onder dezelfde voorwaarden activeren als Griekse burgers. Artikel 6 (5) van de AMKA-verordening bepaalt dat derdelanders hun wettelijk verblijf alsook hun verblijf in Griekenland moeten aantonen en stipuleert welke stukken daartoe moeten worden voorgelegd.

Wettelijk verblijf wordt in beginsel aangetoond door het voorleggen van een geldig paspoort van een derde land of een geldig reisdocument alsook een geldige verblijfstitel voor Griekenland met recht op toegang tot de arbeidsmarkt. Hierbij moet echter worden opgemerkt dat statushouders zijn vrijgesteld van het voorleggen van een geldig paspoort of reisdocument, zodat het voorleggen van een geldige ADET in beginsel volstaat als bewijs van wettelijk verblijf (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 23). Het bewijs van verblijf in het land kan bestaan uit één van de volgende documenten: eigendomsbewijs, huurovereenkomst, verklaring van vrije concessie of gastvrijheid, verblijfsbewijs in het kader van een huisvestingsprogramma voor vluchtelingen. Daklozen kunnen dit document vervangen door een certificaat van gebruik van een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Gedetineerden moeten een certificaat van detentie overleggen. Daarnaast moeten statushouders ook een certificaat van aanwerving van een werkgever of een arbeidsovereenkomst die is geüpload in het informatiesysteem van het ministerie van Werkgelegenheid (ERGANI) of een verklaring van de bevoegde belastingdienst dat men als zelfstandige is begonnen voorleggen. Met deze laatste voorwaarde behandelt de Griekse wet statushouders anders dan Griekse en Unieburgers, voor wie de bovenstaande vereisten alternatief en niet cumulatief gelden. De eis dat

alle statushouders een certificaat van aanwerving van een werkgever of een in ERGANI geüpload arbeidscontract of een verklaring van zelfstandig ondernemerschap van de bevoegde belastingdienst moeten indienen voor de activering van de AMKA, heeft tot gevolg dat statushouders die nog niet werken of vanwege hun gezondheidstoestand niet kunnen werken, automatisch worden uitgesloten van toegang tot openbare gezondheidszorg en sociale voorzieningen.

De Griekse ombudsman en de Europese Commissie hebben hierover reeds hun bezorgdheden geuit. Het Griekse ministerie van Migratie en Asiel heeft toegegeven dat een wetswijziging nodig is, die tot nu toe niet is doorgevoerd. Ten slotte zorgt de eis van een 'geldige' verblijfsvergunning (ADET) voor een actieve AMKA voor ernstige problemen in de praktijk, omdat de AMKA automatisch wordt gedeactiveerd op de dag nadat de verblijfsvergunning is verlopen, als deze niet is verlengd of als de internationale of tijdelijke beschermingsstatus is ingetrokken. Dit betekent dat de eventuele lange wachttijden voor de verlenging van de ADET (zie *infra*) onvermijdelijk invloed hebben op de activeringsstatus van de AMKA (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 22-24; *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20-22; *Country Report: Greece. Update 2024*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 202, 266-267).

Afgifte van reisdocumenten

Het verkrijgen van een reisdocument in Griekenland voor statushouders gebeurt niet automatisch. Dit document kost 84 euro voor volwassenen en 73 euro voor kinderen. Om het te verkrijgen, moeten statushouders bij het bevoegde paspoortbureau een afspraak maken om een aanvraag in te dienen. Zij moeten daarvoor alle vereiste documenten (inclusief het betalingsbewijs via een Grieks online platform) voorleggen, zoals hun geldige ADET, het elektronische betalingsbewijs, pasfoto's) voorleggen. Personen die subsidiaire bescherming genieten, moeten ook een verklaring van hun diplomatieke dienst overleggen waarin wordt bevestigd dat zij geen nationaal paspoort kunnen verkrijgen. Deze stap brengt extra kosten met zich mee. Om te weten of het reisdocument klaar is, moet een lijst worden geraadpleegd die regelmatig online wordt gepubliceerd. Een reisdocument kan alleen persoonlijk worden afgehaald bij het regionaal asielkantoor (RAO) in Athene, Thessaloniki of Kreta (*"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 253-257; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 18-19).

De situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer kan derhalve precair en problematisch zijn, wat onder meer is te wijten aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd en waardoor zij in schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen.

Huisvesting

Wat huisvesting voor statushouders betreft, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat van statushouders in Griekenland wordt verwacht dat zij het opvangcentrum waar zij verbleven 30 dagen na het verkrijgen van hun status verlaten en dat zij daarna zelf op zoek gaan naar huisvesting (rapport *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 3).

Het zogenaamde HELIOS-project (*Hellenic Integration Support for Beneficiaries of International Protection*) was in de periode van juli 2019 tot juli 2022 het voornaamste officiële integratieprogramma in Griekenland voor statushouders. Het HELIOS-project werd geïmplementeerd door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) met de steun van de EU ten bedrage van 60 miljoen euro en de bijstand van verschillende NGO's en lokale besturen. Sinds 1 januari 2022 werden het beheer en de financiering van het HELIOS-project overgenomen door het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Dit is tot op heden het belangrijkste integratieproject in Griekenland geweest. Via dit project hebben 47 753 begunstigden van internationale bescherming welkomstcursussen, scholing en ondersteuning bij het vinden van werk gekregen. Het project verleende ook huisvestingssteun en organiseerde activiteiten die mensen hielpen aansluiting te vinden en een bijdrage te leveren aan hun nieuwe gemeenschap. Vanaf de start van het project tot 31 oktober 2024 hebben 10 816 huishoudens actieve ondersteuning in de vorm van huursubsidie ontvangen. Het HELIOS-project liep officieel af op 30 november 2024 en was reeds gestopt met het ontvangen van nieuwe inschrijvingen en het verlenen van de meeste essentiële diensten sinds 1 september 2024.

Het werd vanaf januari 2025 vervangen door het HELIOS+-project, gefinancierd door het Europees Sociaal Fonds (ESF+) om de voortzetting van dit integratieprogramma op lange termijn te waarborgen. Daarnaast werd er ook een Helios Junior programma opgestart. HELIOS+ en Helios Junior zijn twee integratieprogramma's van de IOM, gericht op begunstigden van internationale of tijdelijke bescherming in Griekenland. Beide programma's zijn mee ontworpen door het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. De IOM coördineert de programma's en Griekse niet-gouvernementele organisaties (ngo's) of Griekse afdelingen van internationale ngo's voeren deze in heel het land uit. Het aantal begunstigden, het budget en de looptijd van HELIOS+ liggen per regio vast in toekenningsbesluiten van de nationale overheid. Deze aspecten

variëren van regio tot regio. HELIOS+ loopt van 1 januari 2025 tot ten laatste 30 juni 2027. Ook Helios Junior heeft een vastgelegd aantal begunstigden en loopt tot mei 2027. De IOM bepaalt de toelatingscriteria. Dit project sluit volgens de IOM volledig aan bij de Nationale Strategie voor Integratie van de Griekse overheid, maar met een specifieke focus op het verbeteren van de inzetbaarheid op de arbeidsmarkt. HELIOS+ verstrekt een of meerdere integratiediensten aan begunstigden van internationale of tijdelijke bescherming, met focus op vijf domeinen: - loopbaanbegeleiding en aansluiting op de arbeidsmarkt via training en contact met werkgevers; - individuele ondersteuning inzake toegang tot sociale en openbare diensten; - integratiecursussen met taalonderwijs Grieks en de cursus *“the European way of life”*, en vorming in sociale vaardigheden; - huisvestingsondersteuning voor zelfstandig wonen: met huursubsidies voor maximaal twaalf maanden en een eenmalige bijdrage in de installatiekosten (bijdrage zelfstandig leven), en hulp bij het zoeken van een verblijf; - gemeenschapsgerichte activiteiten die sociale cohesie en culturele uitwisseling stimuleren.

Statushouders die een huursubsidie ontvangen, moeten verplicht deelnemen aan de vormingen in de volgende drie domeinen: de individuele loopbaanbegeleiding, de individuele ondersteuning bij sociale en openbare diensten en alle integratiecursussen.

Het HELIOS+-programma richt zich op twaalf van de dertien regio's van het land. Volgens de factsheet van de IOM zijn er per 31 juli 2025 acht HELIOS+-centra verdeeld over zes regio's. Er zijn twee centra in Centraal-Macedonië en Kreta en telkens één centrum in Attica, Peloponnesos, Thracië en West-Griekenland. Deze centra zullen de bestaande Integratiecentra voor Migranten (*Kéntro Ensomátosis Metanastón*, KEM) aanvullen en samenwerken met lokale diensten. De IOM zegt te focussen op regio's en gemeenten waar nog geen integratiecentra bestaan. De bestaande KEM's geven aan migranten informatie, vorming, advies en ondersteuning bij integratie, juridische kwesties, sociale diensten en toegang tot de arbeidsmarkt. Ze werken samen met lokale instanties en verwijzen door naar gespecialiseerde diensten. Het personeel bestaat uit onder andere een intercultureel bemiddelaar, een maatschappelijk werker, een migratiejurist en een psycholoog. De website van het ministerie voor Migratie en Asiel vermeldt tien KEM's in zes regio's.

Kandidaten voor het Helios+-programma moeten volgens de procedure voldoen aan de drie volgende criteria: (i) wettelijke status: ze moeten officieel een besluit hebben gekregen van de Griekse asiendienst waarin internationale bescherming is toegekend (vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming), of ze moeten begunstigden zijn van tijdelijke bescherming in Griekenland op basis van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van de Europese Unie, of ze moeten via gezinsherenigingsprocedures met een vluchteling naar Griekenland zijn overgeplaatst volgens de relevante wetgeving, of ze moeten een verblijfsvergunning van gelijke duur hebben als gezinsleden van een begunstigde van internationale bescherming volgens de relevante wetgeving; (ii) arbeidsstatus: aanvragers moeten op het moment van registratie bij HELIOS+ werkloos zijn, met een geldige werkloosheidskaart van de openbare dienst voor arbeidsvoorziening (*Dimosia Ypiresia Apaschólisis*, DYPA); (iii) registratietermijn: begunstigden moeten zich binnen een termijn van maximaal 24 maanden registreren vanaf het moment dat zij een bepaalde juridische status hebben gekregen. Iemand die meer dan 24 maanden geleden een van deze beslissingen heeft ontvangen, komt bijgevolg niet in aanmerking.

De exacte registratietermijn kan afhankelijk van de regio ook minder dan 24 maanden zijn, want de looptijd van HELIOS+ verschilt van regio tot regio. Verder moeten begunstigden zich uiterlijk zes maanden vóór de einddatum van het betreffende regionale project inschrijven. Deelname aan HELIOS+ is mogelijk voor een periode van maximaal 18 maanden.

Er is een bezorgdheid dat het nieuwe HELIOS+-project lijkt te zijn ontworpen op een kleinere schaal die niet beantwoordt aan de werkelijke behoeften van de vluchtelingenpopulatie in Griekenland (*“COI Focus Griekenland: Helios+ en Helios Junior”*, 17 september 2025, Cedoca, p. 2-12; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 29-30; *“Communication on the status of migration management in mainland Greece”*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-13).

Helios Junior richt zich volgens de website van de IOM op voormalige niet-begeleide minderjarigen die legaal in Griekenland verblijven (*“COI Focus Griekenland: Helios+ en Helios Junior”*, 17 september 2025, Cedoca, p. 13-17).

Het risico voor statushouders in Griekenland om, na de periode van 30 dagen waarin zij hun opvangplaats moeten verlaten na het verkrijgen van internationale bescherming, in een situatie van dakloosheid terecht te komen, is zeer groot. Het is immers zeer moeilijk om binnen die periode van 30 dagen de nodige documenten en middelen te verkrijgen om hun integratie te starten en huisvesting te verkrijgen.

Voor het verkrijgen van een huisvestingstoelage is een verblijf van minstens 5 jaar in Griekenland vereist waardoor statushouders vaak niet aan deze voorwaarde voldoen. Zelfs statushouders die het HELIOS-programma hebben doorlopen, dreigen opnieuw dakloos te worden nadat hun huurtoeslag is geëindigd, gelet op obstakels van discriminatie en gebrek aan betaalbare huisvesting. Bovendien ontvangen statushouders bij terugkeer naar Griekenland geen informatie over de nodige procedures om hun rechten aldaar als statushouder te doen gelden. Statushouders kunnen toegang krijgen tot tijdelijke opvangcentra voor daklozen. De toegang tot deze opvangcentra kan voor statushouders door tal van factoren in de praktijk echter beperkt zijn, bijvoorbeeld omdat sommige centra alleen mensen accepteren die Grieks of Engels spreken, omdat naast geldige documenten zoals een verblijfsvergunning, AFM en AMKA, medische

onderzoeken op huidziekten, röntgenfoto's van de borstkas en een psychiatrische evaluatie een vereiste zijn voor toegang tot alle opvangcentra en omdat deze centra hun volledige capaciteit al bijna hebben bereikt (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 32).

Arbeidsmarkt

Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen.

In de praktijk moeten statushouders beschikken over een geldige ADET, een geldige AFM en een geldige AMKA. In het RSA/PRO ASYL-rapport wordt tevens gesteld dat een actieve AMKA nodig is. Om deze reden stelt RSA/PRO dat de Griekse wetgeving een cirkelredenering hanteert waarbij toegang tot basisrechten als minimumvoorwaarde voor integratie in de gastsamenleving in feite afhankelijk is van reeds verzekerd werk (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 24 en 34). De Raad wijst er hierbij op dat een certificaat van aanwerving van een werkgever, d.i. in wezen een werkbelofte, op zich volstaat om een AMKA te activeren en om vervolgens met deze actieve AMKA de toegang tot de arbeidsmarkt, met alle rechten en plichten, te verkrijgen.

Verder moet rekening worden gehouden met hoge werkloosheidscijfers en extra obstakels als gevolg van de concurrentie met Griekssprekende werknemers, waarbij onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidsstatistieken. Veel statushouders zijn werkzaam in de informele economie, waardoor zij geen toegang hebben tot de sociale zekerheid, kwetsbaarder zijn en in bepaalde gevallen aan boetes worden blootgesteld (*"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 261-262).

Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de integratie van statushouders in de Griekse arbeidsmarkt trachten te bevorderen en te faciliteren, zoals banenbeurzen, taalcursussen, het geven van advies of bijstand bij het vinden van werk, enz. (*"Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 14-15).

Sociale zekerheid

Wat de toegang tot de sociale zekerheid betreft, genieten statushouders toegang tot sociale voorzieningen zonder dat er onderscheid wordt gemaakt tussen vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten. Een belangrijke ontwikkeling in 2024 was de belemmering van de toegang tot alle sociale uitkeringen, aangezien de activering van de AMKA die voor het verkrijgen van deze uitkeringen vereist is, afhankelijk is van het bestaan van een geldig arbeidscontract of zelfstandig ondernemerschap. Er wordt benadrukt dat statushouders die vanwege hun gezondheidstoestand niet kunnen werken, worden uitgesloten van toegang tot het sociale bijstandstelsel, wat in strijd is met artikel 29 van de Asielwet, daar het bezit van een actief AMKA-nummer noodzakelijk is voor toegang tot sociale uitkeringen van de Organisatie voor Welzijnsuitkeringen en Sociale Solidariteit. Daarnaast zouden statushouders dezelfde rechten moeten genieten en de nodige sociale bijstand krijgen volgens de voorwaarden die gelden voor Griekse onderdanen, zonder discriminatie.

De Europese Commissie heeft echter een inbreukprocedure ingeleid tegen Griekenland omdat het niet alle bepalingen van de Richtlijn 2011/95/EU heeft omgezet. Het betreffen vooral mogelijke schendingen door Griekenland van artikel 29, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU ten aanzien van de rechten van personen die internationale bescherming genieten, en met name hun toegang tot sociale voorzieningen nadat hen internationale bescherming werd verleend. Uit de informatie blijkt dat de voorwaarden met betrekking tot de verblijfsduur waarvan de toekenning van talrijke sociale tegemoetkomingen afhankelijk is, geen rekening houden met de bijzondere situatie van begunstigden van een internationale beschermingsstatus. Dit heeft een verschil in behandeling tot gevolg tussen begunstigden van internationale bescherming en Griekse onderdanen, waarbij statushouders *de facto* worden uitgesloten van verschillende vormen van sociale bijstand. Om in aanmerking te komen voor sociale uitkeringen in Griekenland, moet een statushouder minstens vijf jaar legaal en permanent in Griekenland hebben gewoond, maar afhankelijk van de sociale uitkering kan deze vereiste worden uitgebreid tot meer dan tien jaar permanent legaal verblijf. Dit is onder meer het geval voor de huisvestingstoelage (waarvoor een legaal en duurzaam verblijf van vijf jaar in Griekenland is vereist), de geboortetoelage (toegankelijk voor alle moeders die twaalf jaar lang ononderbroken legaal op Grieks grondgebied verblijven), de maandelijkse kinderbijslag (toegankelijk voor wie vijf jaar permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft), invaliditeitsuitkeringen (die een onderzoek door een accreditatie-centrum vereisen waaruit blijkt dat wie om betaling van deze uitkeringen verzoekt voor ten minste 67% arbeidsongeschikt is), evenals uitkeringen voor niet-verzekerde gepensioneerden (toegankelijk voor wie vijftien jaar lang permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft). Deze *de facto* uitsluiting van statushouders van de toegang tot bepaalde sociale uitkeringen is het gevolg van een politieke keuze van de Griekse autoriteiten die gezien de strekking van de informatie over deze kwestie niet lijkt te

zullen veranderen. Meer dan twee jaar na de aanmaningsbrief van de Europese Commissie heeft Griekenland nog steeds geen stappen ondernomen om aan de EU-normen te voldoen (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 25-27; *"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 202 en p. 264-265).

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat er geen specifieke uitkering bestaat voor statushouders om hun toegang tot het socialezekerheidsstelsel te garanderen. De financiële tegemoetkoming die verzoekers om internationale bescherming ontvangen en die wordt beschouwd als onderdeel van de materiële hulp die hen in die hoedanigheid is toegekend (zgn. 'cash assistance'), wordt automatisch niet meer uitbetaald maar direct stopgezet van zodra de bank op de hoogte wordt gesteld van de beslissing om de verzoeker een internationale beschermingsstatus te verlenen, zelfs wanneer deze beslissing nog niet aan deze verzoeker werd meegedeeld (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 25).

Het gegarandeerde minimuminkomen (een toelage van 216 euro per huishouden met een aanvulling voor elke extra volwassene (108 euro) of kind (54 euro) is formeel toegankelijk voor statushouders. Er zijn echter meerdere cumulatieve voorwaarden waaraan moet worden voldaan. Daardoor worden in de praktijk veel statushouders uitgesloten, zoals individuen of gezinnen die door gebrek aan financiële middelen gedwongen worden om in te trekken bij personen of huishoudens die boven de armoedegrens leven, daklozen die geen dakloosheidsattest kunnen voorleggen of mensen die in kraakpanden of in informele vluchtelingenkampen wonen of die informeel naar kennissen verhuizen om te voorkomen dat ze op straat moeten leven. Op dezelfde manier geven de bevoegde Griekse autoriteiten (die geen tolkendiensten hebben en daarom niet kunnen communiceren met mensen die geen Grieks of Engels spreken) alleen dakloosheidsbewijzen uit aan mensen die formeel aantonen dat ze voldoen aan andere voorwaarden voor toegang tot sociale rechten – waaronder het bezit van verblijfsdocumenten –, zodat in de praktijk veel daklozen geen toegang hebben tot het gegarandeerde minimuminkomen.

Ook mensen die subsidies ontvangen in het kader van het HELIOS-woonbijstandsprogramma worden uitgesloten van dit minimuminkomen.

Om een gegarandeerd minimuminkomen aan te vragen, moeten statushouders in het bezit zijn van een geldige ADET, AFM, TAXISnet-codes, een belastingverklaring, een actieve AMKA alsook een bankrekening hebben (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 27-28; *"Country Report: Greece. Update 2025"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 265).

Gezondheidszorg

Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen. Ondanks dit wettelijk kader, wordt de toegang tot de gezondheidszorg in de praktijk belemmerd door een aanzienlijk tekort aan middelen en capaciteit voor zowel buitenlanders als de lokale bevolking. Afhankelijk van de benodigde zorg, is er gewoonlijk een wachttijd van enkele weken of maanden. Dit is het gevolg van het bezuinigingsbeleid dat in Griekenland wordt gevoerd. Bovendien hebben administratieve belemmeringen met betrekking tot de afgifte van een AMKA directe gevolgen voor de toegang voor statushouders tot gezondheidszorg in Griekenland (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 35).

Statushouders met een actieve AMKA maar zonder ziektekostenverzekering hebben sinds maart 2022 niet langer toegang tot privé dokters.

Deze statushouders kunnen enkel een beroep doen op dokters uit openbare ziekenhuizen of gezondheidscentra voor het voorschrijven van medicatie, therapeutische operaties en diagnostische onderzoeken.

De AMKA-verordening zorgt er verder voor dat statushouders die nog niet werken of niet kunnen werken omwille van hun gezondheidstoestand of leeftijd (bijvoorbeeld ouderen) en geen actieve AMKA bezitten, automatisch van toegang tot de publieke gezondheidszorg worden uitgesloten. Dit neemt niet weg dat een statushouder zonder AMKA of zonder actieve AMKA niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: *"If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription"* (UNHCR Greece, *"Living In Greece – Access to healthcare"*, beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p. 49-51). Statushouders zonder actieve AMKA die niet in een opvangfaciliteit verblijven en een afspraak willen maken in een ziekenhuis, wordt aangeraden daarvoor een beroep te doen op een NGO. Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook deels gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR, *"Information Guide for Beneficiaries of International Protection"*, beschikbaar op: https://migrant-integration.ec.europa.eu/system/files/2023-10/Information%20Guide%20for%20Beneficiaries%20of%20International%20Protection_Eng.pdf; Refugee.info

Greece, “*Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA)*”; UNHCR, “*Living in Greece – Access to Healthcare*”).

NGO's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders, onder andere psychologische begeleiding. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (“*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*”, september 2024, p. 50).

De taalbarrière blijft het belangrijkste obstakel voor de toegang tot de gezondheidszorg voor statushouders. Afspraken in de publieke gezondheidszorg worden gemaakt via een betalend telefoonnummer dat uitsluitend in het Grieks of Engels verloopt. Een afspraak kan ook online worden gemaakt, maar dan enkel in het Grieks. Wie geen Grieks of Engels spreekt, heeft dus geen directe toegang tot de openbare gezondheidszorginstellingen. Bovendien blijven ziekenhuizen in de regio Attica kampen met aanzienlijke tekorten aan tolkdiensten om met buitenlandse patiënten te communiceren (“*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*”, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 35; “*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*”, september 2024, p. 49-51; “*Country Report: Greece. Update 2024*”, AIDA/ECRE, september 2025, p. 209, 266-268).

Verlenging van een ADET

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt dat de verlenging van een ADET van statushouders die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk kan zijn en dat deze situatie maanden kan aanhouden.

In beginsel moeten verzoeken om verlenging van een ADET uiterlijk 30 dagen voor het verstrijken van de vergunning bij de Griekse asiendienst worden ingediend. Wanneer de verblijfsvergunning te laat wordt verlengd zonder goede reden, wordt een boete van 100 euro opgelegd. In een omzendbrief wordt toegelicht wat goede redenen kunnen zijn. In de praktijk is deze boete nog nooit opgelegd (“*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*”, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 7; “*Country Report: Greece. Update 2024*”, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236). Statushouders die niet langer over een geldige ADET beschikken kunnen te maken krijgen met zeer lange wachttijden voor de verlenging van de verblijfsvergunning en andere noodzakelijke documenten voor de effectieve uitoefening van hun rechten als statushouder. Bovendien lopen statushouders na terugkeer uit een andere lidstaat een groot risico om voor langere tijd dakloos te worden. Als de ADET vervalt, worden de AFM en de AMKA automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een statushouder bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid of toegang tot gezondheidszorg.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor statushouders in Griekenland om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor statushouders die terugkeren uit een andere EU-lidstaat. Het ontbreken van een geldige ADET kan voor statushouders die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als statushouder in dit land en moet daarom in aanmerking worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van de verzoeker als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland.

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt dat de aanvragen om verlenging per e-mail bij de asielautoriteiten moeten worden ingediend, samen met een digitale pasfoto, en dat de beslissing over de gevraagde verlenging ook per e-mail aan de aanvrager wordt ter kennis gebracht. Statushouders ontvangen geen bevestiging dat hun e-mail met verlengingsaanvraag werd ontvangen en/of geregistreerd (“*Country Report: Greece. Update 2024*”, AIDA/ECRE, september 2025, p. 235-239; “*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*”, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 7-9).

Omdat er in dit stadium geen rechtsbijstand wordt geboden, kunnen statushouders die analfabeet zijn en/of niet over de nodige technische vaardigheden beschikken moeilijkheden ondervinden bij het aanvragen van de vernieuwing van hun verblijfsvergunning (“*Country Report: Greece. Update 2024*”, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236).

De Griekse wetgeving voorziet dat de registratie van de verlengingsaanvraag normaliter op dezelfde dag als de ontvangst ervan moeten gebeuren. Begin 2024 deelde de Griekse asiendienst mee dat de registratie ten laatste plaatsvindt 5 dagen na de ontvangst van de verlengingsaanvraag, maar RSA stelt vast dat de loutere registratie vaak deze termijn overschrijdt. Het loutere registreren en uploaden van de verlengingsaanvragen in de databank voor verblijfsvergunningen (zgn. “*Alkyoni II*”) kan twee weken tot zelfs maanden in beslag nemen. Zodra de verlengingsaanvraag is ingediend, moeten de Griekse autoriteiten de nodige controles uitvoeren, zoals het nagaan van het verleden en de achtergrond van de aanvrager in het kader van de openbare orde of nationale veiligheid (antecedentenonderzoek), alvorens een beslissing te nemen. Gezien het aantal verlengingsaanvragen, het gebrek aan personeel bij de asielinstanties en de lange duur van het onderzoek door de politieke en gerechtelijke autoriteiten naar het verleden van de aanvrager, kan deze fase van de procedure volgens informatie van de Griekse asiendienst van februari 2025 twee maanden duren, tenzij verder onderzoek nodig is. Tijdens deze wachtperiode ondervinden statushouders dus grote moeilijkheden bij de toegang tot diensten zoals sociale bijstand en gezondheidszorg of tot de arbeidsmarkt, waardoor zij *de facto* in een precarie situatie kunnen terechtkomen.

Als statushouders een e-mail ontvangen waarin hen de beslissing tot toekenning van de gevraagde verlenging van hun verblijfsvergunning wordt meegedeeld, moeten zij binnen de zes maanden online een afspraak maken met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET neer te leggen, zoals pasfoto's, een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt en vingerafdrukken. Indien zulke afspraak niet binnen de zes maanden wordt gemaakt, moet de Griekse asieldienst een nieuwe beslissing nemen. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van tien dagen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Nadat hij de gevraagde documenten heeft neergelegd, ontvangt de statushouder een bevestigingsdocument met een barcode. Het duurt vervolgens gemiddeld één tot twee maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk op de hoogte gebracht van het moment van de materiële afgifte van hun verlengde verblijfsvergunning.

De asielautoriteiten publiceren op hun website namelijk op het einde van de week een lijst met nummers van de dossiers waarin vernieuwde ADET's klaar zijn om op de aangegeven dag te worden opgehaald, zodat deze databank wekelijks moet worden geraadpleegd.

Als de statushouder zich niet persoonlijk op de aangegeven datum aanmeldt, plannen de asielinstanties niet automatisch een nieuwe afspraak. De statushouder moet dit aanvragen. Volgens de ervaring van RSA is het opnieuw inplannen van afspraken, zelfs bij vertegenwoordiging door een advocaat, niet per e-mail of telefonisch mogelijk en is het vereist om in persoon te verschijnen bij het bevoegde regionaal asielkantoor (RAO) (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 10-13; *"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 235-239). In het licht van de talrijke hierboven genoemde administratieve, technologische en taalgerelateerde barrières lijkt het voor een statushouder die in een andere lidstaat een nieuw verzoek om internationale bescherming indient bijzonder moeilijk om vanuit het buitenland reeds stappen te ondernemen voor de vernieuwing/verlenging van de ADET indien zijn verblijfstitel verlopen is om zo de beschreven moeilijkheden inzake de leefomstandigheden in Griekenland in afwachting van de afgifte van de vernieuwde/verlengde ADET te vermijden en aldus niet in een precarie situatie terecht te komen.

Bij het verstrijken van een ADET is er geen uniform bewijs van rechtmatig verblijf waarmee statushouders hun verblijfsrecht kunnen aantonen terwijl hun verlengingsaanvraag in behandeling is. Ze ontvangen wel een ontvangstbevestiging van de verlengingsaanvraag. Evenwel zijn er vertragingen in de registratie van de aanvragen tot verlenging van de ADET in het Alkyoni-systeem en daardoor ook in het verkrijgen van de ontvangstbevestiging door statushouders. Op aanvraag kunnen de statushouders ook een *"certificaat van begunstigde van de vluchtelingenstatus"* of een *"certificaat van begunstigde van subsidiaire bescherming"* verkrijgen. De huidige ontvangstbevestigingen en certificaten, die tot zes maanden geldig kunnen zijn, worden door andere Griekse overheidsinstanties veelal niet geaccepteerd als bewijs van verblijfsrecht indien de ADET is verlopen. Andere Griekse overheidsinstanties zijn terughoudend om deze documenten te accepteren, omdat ze geen veiligheidskenmerken en een foto van de statushouders bevatten. Daardoor kunnen statushouders geen aanspraak maken op hun socio-economische rechten en hebben ze gedurende een aantal maanden, onder meer, geen toegang tot tewerkstelling of sociale bijstand. In oudere certificaten werd wel vermeld dat de betreffende statushouder zijn rechten en toegang behield tijdens de verlengingsprocedure. Deze vermelding ontbreekt echter bij de nieuwere ontvangstbevestigingen. In tegenstelling tot wat de Griekse autoriteiten aan de Europese Commissie verklaard hebben, stelt RSA vast dat de certificaten die worden uitgereikt aan statushouders terwijl ze wachten op hun ADET-verlenging hen nog steeds geen toegang geven tot de rechten en voordelen verbonden aan hun beschermingsstatus, onder meer wat betreft de toegang tot de arbeidsmarkt (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 15-16; *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 18-19; *"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236-238). Ook wordt hun toegang tot juridische vertegenwoordiging hierdoor bemoeilijkt.

De Duitse autoriteiten hebben samen met de Griekse autoriteiten en de IOM een project opgezet om statushouders die vanuit Duitsland terugkeren te ondersteunen in hun integratie in de Griekse samenleving. Het project, dat door de EU wordt gefinancierd, biedt statushouders bij hun terugkeer onderdak, voedsel en sociale begeleiding aan evenals ondersteuning bij het voorbereiden van de nodige documenten om een naadloze integratie in Helios+ te garanderen (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 36; *"Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 13).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland *in principe* via de internationale luchthaven van Athene naar Griekenland terugkeren vanuit andere Europese landen, hoewel er recente gevallen zijn van personen die terugkeren via de luchthaven van Thessaloniki. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen zij geen enkele informatie of voorlichting over de stappen die zij moeten ondernemen om hun rechten in Griekenland te laten gelden, zoals informatie over hoe zij hun ADET kunnen verlengen of hoe ze toegang kunnen krijgen tot sociale rechten, huisvesting, gezondheidszorg, enz. (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 36; *"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 238, 260-261).

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt verder dat personen die onder de oude procedure, geldend onder het presidentieel decreet 114/2010, dus voor 7 juni 2013, internationale bescherming kregen, een hernieuwing van hun verblijfsvergunning moeten vragen bij het directoraat van de Griekse vreemdelingenpolitie. Bij de hernieuwingsaanvraag moet worden aangetoond dat er nog steeds vervolging is in het land van herkomst. Een beslissing volgt gewoonlijk een jaar na de hernieuwingsaanvraag. Volgens de ervaringen van de Greek Council for Refugees (GCR) werden in 2024 beslissingen over verlenging in het kader van deze procedure binnen een periode van drie tot zes maanden genomen, wat een relatieve verbetering betekent ten opzichte van voorgaande jaren, toen deze beslissingen pas na meer dan een jaar werden genomen.

Gedurende deze periode hebben statushouders geen toegang tot de arbeidsmarkt, sociale bijstand en soms gezondheidszorg waardoor ze worden blootgesteld aan ontbering en dakloosheid. In afwachting van de vernieuwing van de verblijfstitel wordt een attest afgegeven maar dit attest bevat geen foto, watermerk of enige andere wettelijke bepaling die toelaat dat het wordt aanvaard door andere Griekse overheidsdiensten (*"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 238).

Uit het geheel van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt aldus dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een statushouder wiens ADET is vervallen ook noodzakelijk is dat deze actueel beschikt over middelen, of een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten – wat enige tijd kan duren – het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

Gelet op wat voorafgaat, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de situatie van statushouders in Griekenland op dit ogenblik nog steeds bijzonder problematisch is.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) preciaire omstandigheden kunnen leven.

Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, stelt de Raad een evolutie vast naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

5.6. De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *"een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak"* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89). Deze drempel *"wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling"* (*Ibid.*, pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer preciaire situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *"alle gegevens van de zaak"* (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetswijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het EU Handvest van de Grondrechten (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 54).

Vooreerst dient te worden nagegaan of verzoeker specifieke elementen aanbrengt waaruit voor hem een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken.

Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij in Griekenland werd aangevallen door vier personen die hem beroofden en sloegen en dat hij als gevolg daarvan problemen heeft met de testikels en zijn rug (NPO, p. 8). Hij stelt dat hij jaarlijks op controle moet en paracetamol neemt (NPO, p. 21). Verzoeker legt bij het CGVS een document neer waaruit blijkt dat hij op 25 september 2023 een scanner onderzoek heeft gehad van de ruggengraat (AD, documenten, stuk 6). Over dit document wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Het door u verklaarde probleem aan uw ballen wordt niet gestaafd door enig medisch attest, ondanks het feit dat u hiervoor een behandeling zou hebben ondergaan en er aan u medicatie zou zijn voorgeschreven (CGVS p.1). Dit blijft dus bij een loutere bewering. Wat betreft het probleem aan uw rug legt u een medisch onderzoek voor van de “Travel Clinic” in Brussel dd. 25-09-2023. Hoewel dit onderzoek uw verklaring ondersteunt dat u inderdaad een probleem heeft aan uw rug, is het voor het CGVS onmogelijk om op basis van dit document een inschatting te maken over de invloed van dit probleem op uw zelfredzaamheid of de mate van opvolging die u nodig zou hebben. Wel moet opgemerkt worden dat u, sinds september 2023, niet meer naar een controle bent gegaan (CGVS p.21). Ook hebt u vooralsnog geen gespecialiseerde behandeling gehad voor uw rug. U zou in het opvangcentrum aangeraden zijn om een cortisone injectie te laten uitvoeren, maar koos ervoor dit niet te doen (CGVS p.9). Ondanks het feit dat u in België dus geen regelmatige of gespecialiseerde behandeling ondergaat en momenteel enkel paracetamol neemt, blijkt u in staat om een job uit te voeren in de landbouw (CGVS p.21; CGVS p.11).”* Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een medisch attest van 8 juni 2023 waaruit blijkt dat een onderzoek van het scrotum werd uitgevoerd op die datum, een doktersvoorschrift van 28 juli 2023 waarin wordt gesteld dat verzoeker blijft klagen over testiculaire pijn een formulier met aanvraag voor een *“examen en imagerie médicale”*. Aan de aanvullende nota van verzoeker wordt ook een attest van 8 augustus 2025 met de uitslag van een radiologisch onderzoek bij verzoeker met betrekking tot zijn rug (aanvullende nota verzoeker, stuk 1). De eveneens aan de aanvullende nota toegevoegde kopie van een document dat in de inventaris wordt omschreven als *“lijst van medische afspraken”* betreft een document waarop verzoekers naam en adres staat en twee data, met name donderdag 7 augustus 2025 en donderdag 14 augustus 2025. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat uit dit laatste document niet kan worden afgeleid waarop de twee vermelde data betrekking hebben, noch wie het heeft opgesteld. Voorts kan ook op basis van de door verzoeker in de loop van de procedure neergelegde medische documenten geen inschatting worden gemaakt van de invloed van verzoekers medische problemen op zijn vermogen om zich in Griekenland als statushouder met een nog steeds geldige verblijfsvergunning staande te houden. Verder verklaarde verzoeker bij het CGVS dat hij in België in een groentenbedrijf werkt en wordt in de notities van het persoonlijk onderhoud vermeld *“[toont contract V.bvba van sep 2024]”*. Ter terechtzitting bevestigt hij dat hij nog steeds in een tomatenkwekerij werkt. Er kan bijgevolg in de huidige stand van zaken niet blijken dat verzoekers medische problemen hem actueel verhinderen in België te werken en in zijn levensonderhoud te voorzien.

Verzoeker wijst in dit verband nog op de taalbarrière maar het niet machtig zijn van de Griekse taal, doet niets af aan de mogelijkheid om een job te zoeken waarvoor geen kennis van de Griekse taal vereist is, zoals bijvoorbeeld de landbouw- en bouwsector, de horeca en schoonmaak, en dit in afwachting van het verwerven van een (basis)kennis van het Grieks die de deuren opent naar andere jobs op de Griekse arbeidsmarkt.

Zoals hoger reeds werd overwogen, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij omwille van zijn medische problemen hiertoe minder mogelijkheden zal hebben en belemmerd zal worden in zijn zoektocht naar werk, temeer hij hier in België in de tomatenweek werkt als arbeider.

Waar verzoeker betoogt dat hij nood heeft aan medische opvolging gelet op zijn rug en testiculaire problemen dient te worden vastgesteld dat de nood aan verdere opvolging voor de problemen als dusdanig niet kan blijken uit de documenten die heden voorliggen en dat verder uit verzoekers verklaringen enkel kan blijken dat hij paracetamol neemt. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat hij andere medicatie zou nodige hebben. Voorts herhaalt de Raad, zoals ook aangehaald in de bestreden beslissing dat een ook een statushouder zonder AMKA of zonder actieve AMKA niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat (*"If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription"*) (UNHCR Greece, *"Living In Greece – Access to healthcare"*, beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p. 49-51). Verzoeker brengt in het verzoekschrift en zijn aanvullende nota geen informatie bij waaruit zou blijken dat deze informatie niet (langer) correct zou zijn.

Wat betreft de verwijzing naar de uitspraak van het Hof van Beroep van Brussel van 7 oktober 2024, volstaat het erop te wijzen dat het arrest van het Hof van Beroep geen betrekking heeft op de concrete, individuele persoon en persoonlijke situatie van verzoeker en de internationale bescherming die hij reeds geniet in Griekenland, zoals deze hier concreet, op basis van alle voorliggende gegevens in het dossier, wordt beoordeeld, ook wat haar voorgehouden kwetsbaarheid betreft. Het arrest van het Hof van Beroep is geenszins van aard aan die concrete vaststellingen en beoordeling afbreuk te doen. Daarenboven heeft het arrest van het Hof van Beroep van Brussel van 7 oktober 2024 louter betrekking op de behandelingstermijn van de verzoeken om internationale bescherming van Palestijnse verzoekers uit Gaza, en niet op de beoordeling van de elementen inzake een *"bijzondere kwetsbaarheid"* die moeten worden onderzocht om te bepalen of een verzoeker om internationale bescherming, in het geval van een terugkeer naar de lidstaat die hem een internationale beschermingsstatus heeft verleend, zich in een zodanige situatie zou bevinden dat hij *"vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie"*.

Uit het voorgaande volgt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat bij hem actueel sprake is van ernstige medische of psychologische problemen die het vermogen van verzoeker om zijn rechten als statushouder met een nog geldige ADET, en een AFM-nummer in Griekenland te doen gelden, dermate verminderen dat moet worden besloten dat hij wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest in geval van terugkeer naar dit land.

Uit verzoekers verklaringen en de informatie in het administratieve dossier blijkt dat verzoeker op 22 november 2022 als vluchteling erkend werd in Griekenland en eind april 2023 Griekenland verliet om naar België te reizen. Hij verklaart in die periode voornamelijk op straat en in kraakpanden te hebben geleefd, en in Thessaloniki een huis vond waar hij een slaapplek kon huren maar dat hij door de eigenares van het huis werd opgelicht en twee dagen later op straat werd gezet ook al had hij reeds voor een maand betaald (NPO, p. 7, 10). Verzoeker legt ook een attest van dakloosheid voor dat hij in Griekenland verkreeg. Verzoeker verklaart hierover dat hij dit document ging ophalen bij de gemeente in Kreta (NPO, p. 15) nadat sociaal werkers naar het kraakpand waren gekomen waar verzoeker een tijdje verbleef. Het is als dusdanig niet onaannemelijk, indien verzoeker in een kraakpand verbleef, dat hij toevallig aanwezig was toen sociaal werkers van de gemeente naar het pand kwamen, zoals in het verzoekschrift terecht wordt opgemerkt. Evenwel verklaart verzoeker ook dat alle jongemannen hem zeiden dat op basis daarvan men een uitkering kon krijgen, maar dat hij niets kreeg (NPO, p. 15). Evenwel kan ook niet blijken dat verzoeker stappen zou hebben ondernomen om deze uitkering te bekomen of zich hierover verder te informeren. Het attest van dakloosheid toont weliswaar aan dat verzoeker een dergelijk attest heeft bekomen op een tijdstip in Griekenland en dus als dakloze werd beschouwd, maar geeft verder geen zicht op de duur van zijn dakloosheid en de specifieke omstandigheden waarin hij zich toen bevond. Bovendien blijkt anderzijds uit zijn verklaringen dat hij in staat was een maand huur van een kamer vooruit te betalen (NPO, p. 10).

Verzoekers verklaringen hierover zijn niet consistent nu hij eerst verklaarde dat hij 100 euro huur betaalde en daarna dat hij 150 euro betaalde (NPO, p. 14, 18), terwijl redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij over de prijs die hij betaalde eensluidende verklaringen zou afleggen, te meer nu hij volgens zijn verklaringen daarvoor dakloos was of in kraakpanden sliep en hij ervan droomde in een bed te slapen (NPO, p. 10). Voorts legt verzoeker ook geen overtuigende en bewijskrachtige stukken voor van zijn dispuut met eigenares

van de kamer noch van de arrestatie door de politie die er volgens zijn verklaringen op volgde. Verzoeker legt enkel een foto voor waarop hij staat afgebeeld in een gang met een vrouw die met de rug naar de camera staat (AD, documenten, stuk 4). Hieruit kan niet afgeleid worden waar deze foto werd genomen, noch wie de vrouw is die er ook op voorkomt en al evenmin dat verzoeker uit het huis werd gezet nadat hij reeds een maand had vooraf betaald, zoals hij verklaart. Ook van zijn arrestatie en opsluiting gedurende twee dagen door de politie, ligt geen enkel begin van bewijs voor. Verzoeker weerlegt deze vaststellingen en de vaststellingen in de bestreden beslissing hierover niet door in essentie te stellen dat hij geen PV heeft van de politie na zijn arrestatie die volstrekt willekeurig was en door te herhalen dat hij na twee dagen werd buitengezet en foto's heeft neergelegd. Door in het verzoekschrift zonder meer te stellen dat hij 150 euro en geen 100 euro betaalde weerlegt hij geenszins de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat hij eerst verklaarde 100 euro te hebben betaald en later 150 euro. Verzoeker kan niet volstaan met het louter bevestigen van zijn laatste verklaring als diegene die met de waarheid strookt zonder enige verklaring te bieden voor zijn tegenstrijdige verklaringen over het door hem betaalde bedrag. Verzoeker slaagt er bijgevolg niet in de twijfels over de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over het huurdispuut en de daaropvolgende arrestatie door de politie weg te nemen.

Verzoekers betoog dat hij afhankelijk is van verhuurders die niet aarzelen om misbruik te maken van de situatie zonder dat de autoriteiten ingrijpen omdat hij geen toegang heeft tot sociale huisvesting of enige vorm van bijstand volstaat evenmin om te besluiten dat verzoeker als statushouder met een geldige verblijfsvergunning in geval van terugkeer naar Griekenland er in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal belanden. Uit het voorgaande is al gebleken dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat bij hem actueel sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zich staande te houden als statushouder wiens verblijfsvergunning nog geldig is en, nadat deze verstrekken is, in afwachting van de verlenging van zijn verblijfsvergunning en de activering van de AMKA. Bovendien is verzoeker in België aan het werk zodat kan aangenomen worden dat hij, in geval van terugkeer naar Griekenland, er niet zonder enige financiële reserve als statushouder zou aankomen, zodat niet zonder meer kan worden aangenomen dat hij in de genoemde periode enkel zou aangewezen zijn op malafide verhuurders wat zijn huisvesting betreft.

Verzoeker kan bijgevolg voldoende zelfredzaam geacht worden om de moeilijkheden die tijdelijk kunnen gepaard gaan met het heropstarten van zijn leven als statushouder in Griekenland, zoals het vinden van een woning en werk onmiddellijk na zijn terugkeer naar deze lidstaat, het hoofd te bieden zonder daarbij als gevolg van de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Voorts dient te worden vastgesteld dat uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker zijn verblijfsvergunning afhaalde eind maart 2023 (NPO, p. 19) en reeds de volgende maand uit Griekenland vertrok. De Raad acht het niet onredelijk om van verzoeker, die in Griekenland werd erkend als vluchteling, te verwachten dat hij inspanningen levert om zijn levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. Uit de verklaringen en het gedrag van verzoeker blijkt niet dat verzoeker een volwaardige poging heeft ondernomen om zijn leven in Griekenland vorm te geven nadat hij de documenten had verkregen die hem toelaten zijn rechten als statushouder ten volle te doen gelden.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. Verzoeker maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die hij er verbleef na het verkrijgen van zijn verblijfsvergunning, dat hij niet in de mogelijkheid was om in die periode huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland.

Het komt hem in dit verband bovendien toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoonde. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoeker over een Griekse verblijfsvergunning beschikt die nog steeds geldig is. Verzoeker verklaart dat hij zijn Griekse documenten is kwijtgeraakt in Antwerpen vrijwel onmiddellijk nadat hij in België was aangekomen doordat zijn tas waarin deze documenten zich bevonden werd gestolen voor hij zijn verzoek om internationale bescherming indiende (NPO, p. 5). Er ligt evenwel geen stuk voor waaruit kan blijken dat hij aangifte deed van deze diefstal bij de Belgische politie zodat het om loutere beweringen gaat waarvoor geen enkel begin van bewijs voorligt. Gelet op het belang van deze

verblijfsdocumenten zoals dit blijkt uit de door hemzelf bijgebrachte informatie, is het bovendien weinig aannemelijk dat verzoeker geen kopieën zou hebben genomen van deze documenten.

Wat er ook van zij, in de bestreden beslissing wijst de commissaris-generaal erop dat het mogelijk is een duplicaat te krijgen als de gedrukte verblijfsvergunning (ADET) verloren is gegaan of gestolen en geeft ook de te volgen procedure mee: *“Daartoe moet men zich naar een Asielbureau begeven om het verlies van het document aan te geven en een bewijs van verlies te krijgen dat aan de politie moet worden overgelegd. De politie zal de betrokken persoon een kennisgeving overhandigen. Het Asielbureau moet van dit bericht op de hoogte worden gebracht en ongeveer 4 maanden nadat het op de hoogte is gebracht, neemt het een nieuwe beslissing over de afgifte van een verblijfsvergunning. Zodra de beslissing is verkregen, moet een afspraak worden gemaakt met het relevante Politiekantoor om de nieuwe gedrukte verblijfsvergunning te verkrijgen. De procedure is vergelijkbaar in het geval van beschadigde documenten (Refugee Info Greece - How to renew and replace lost, damaged or expired documents, 6 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985619341335>).”*

Zo uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de procedure voor verlenging of vernieuwing van de verblijfsvergunning een aantal maanden in beslag kan nemen, dient ook te worden vastgesteld dat uit het voorgaande niet is gebleken dat verzoeker kampt met dermate ernstige medische of psychologische problemen dat zijn vermogen om zijn rechten als statushouder in Griekenland te doen gelden en de moeilijkheden waarmee hij kan geconfronteerd worden in afwachting van de verlenging van zijn verblijfsvergunning te overwinnen, zodanig ondermijnt dat hij hierdoor in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zou belanden in geval van terugkeer. De door verzoeker neergelegde afdruk van een error pagina op de website van de Griekse administratie toont aan dat deze website op dat ogenblik niet toegankelijk was en bevestigt dat het bijzonderlijk moeilijk is om de procedure voor verlenging vanuit het buitenland te starten, maar dit doet geen afbreuk aan het gegeven dat verzoeker nog steeds over een geldige verblijfsvergunning beschikt en verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij de in Griekenland voorziene procedure voor de verlenging van zijn verblijfsvergunning niet zou kunnen opstarten na terugkeer en dat hij zich niet staande zou kunnen houden in afwachting van de verlenging/hernieuwing van zijn verblijfsvergunning. Waar verzoeker stelt dat er geen gepaste procedure is om de Griekse asielinstanties te contacteren en verwijst naar een website van de Griekse autoriteiten, die een foutmelding zou weergeven wanneer iemand vraagt om een kopie van zijn/ haar verblijfsstatus (verzoekschrift, stuk 3), blijkt uit het voorgaande reeds dat verzoekers verblijfsvergunning nog geldig is en dat niets hem belet zich persoonlijk naar het Asielbureau te begeven om een duplicaat van zijn verblijfsvergunning te verkrijgen.

Waar verzoeker nog betoogt dat hij melding heeft gemaakt van talrijke gevallen van mishandeling in Griekenland zowel voor als na de toekenning van de internationale bescherming en dat het loutere feit dat uit de medische documenten niet kan worden afgeleid dat er een verband bestaat met de door verzoeker gerapporteerde feiten, kan slechts worden vastgesteld dat, indien geloofwaardig, verzoeker met zijn betoog niet aantoonde dat hij als statushouder in de onmogelijkheid verkeerde om deze mishandeling aan te klagen bij de bevoegde autoriteiten in Griekenland, dat hem internationale bescherming verleende, en evenmin dat hij dit in geval van terugkeer niet zou kunnen doen. Uit de door verzoeker aangehaalde problemen met de Griekse politie bij aankomst in Griekenland als verzoeker om internationale bescherming kan niet blijken dat verzoeker in geval van terugkeer naar deze EU- lidstaat er in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt te belanden. Waar verzoeker in zijn aanvullende nota wijst op de uiterst lange procedure voor gezinshereniging in Griekenland en de drie procedures die hierover hangende zijn bij het Europees Hof van de Rechten van de Mens, maakt verzoeker niet duidelijk hoe dit in zijn individuele geval relevant is voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van zijn verzoek en hoe hij hierdoor dreigt blootgesteld te worden aan zeer verregaande materiële deprivatie in de zin van de hogervermelde rechtspraak. Waar verzoeker nog aanklaagt dat de toegang tot onderwijs in Griekenland beperkt is en statushouders niet onder dezelfde voorwaarden als Griekse burgers toegang krijgen tot onderwijs, wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie reeds oordeelde dat *“in het licht van het belang van het beginsel van wederzijds vertrouwen voor het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, de lidstaten niet beletten de bij artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn verleende bevoegdheid uit te oefenen”* (H.v.J., Ibrahim e.a., punt 92).

Tenslotte kunnen de overige documenten die door verzoeker werden neergelegd, met name zijn Palestijnse identiteitskaart, paspoort, zijn UNRWA registratie, foto's van de situatie in Gaza (AD, documenten, stukken 1, 2, 5, 6), geen ander licht werpen op bovenstaande analyse. Deze stukken hebben betrekking op elementen die als dusdanig niet betwist worden maar die ook niet relevant zijn voor het onderzoek naar de ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming aangezien zij geen verband houden met de voorzienbare levensomstandigheden van verzoeker in zijn hoedanigheid van statushouder in Griekenland, in geval van terugkeer naar deze lidstaat. De Raad kan aannemen dat de situatie van zijn familie in Gaza en de situatie in Gaza als dusdanig een bron van blijvende grote bezorgdheid is en hij hieronder lijdt, maar dit kan niet volstaan om aannemelijk te maken dat hij niet naar Griekenland zou kunnen terugkeren en er zijn

rechten als statushouder doen gelden, te meer nu zijn verblijfsvergunning nog geldig is, hij voldoende zelfredzaam kan worden geacht en geen bijzondere kwetsbaarheid wordt aangetoond die zijn vermogen om zijn rechten als statushouder in Griekenland te doen gelden dermate aantast dat hij hierdoor een reëel risico loopt op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest in geval van terugkeer naar dit land.

De verzoeker kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er voor hem sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Hij maakt niet concreet aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat hij zich niet langer onder de internationale bescherming die hem in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoeker aantoont dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Gelet op het voorgaande, kan worden aangenomen dat de grondrechten van verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland worden geëerbiedigd, dat hij bij machte is om zijn rechten aldaar te doen gelden en uit te oefenen en dat de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om hem, bij eventuele problemen en op zijn verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt aldus niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoeker verhinderen. Zijn beschermingsverzoek dient dan ook op basis van die rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Nu het voorliggende beschermingsverzoek op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk dient te worden verklaard omdat verzoeker zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Griekenland, moet bijgevolg geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.

Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de EU de rechten van de verdediging wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker geeft niet aan welke bepaling(en) van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de EU, dat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht behelst, *in casu* en specifiek door de bestreden beslissing zou(den) (kunnen) zijn geschonden. Evenmin geeft hij concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Hetzelfde geldt voor de door hem eveneens aangevoerde schending van de rechten van de verdediging. Derhalve wordt de schending van dit artikel en de rechten van de verdediging door hem niet op dienstige wijze aangevoerd. Ook wat betreft de aangevoerde schending van artikel 20 en volgende van de Richtlijn 2011/95/EU Kwalificatierichtlijn en de artikelen 15, 16 en 17 van de Richtlijn 2013/32/EU dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aanduidt hoe deze bepalingen door specifiek door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden zodat deze evenmin op dienstige wijze zijn aangevoerd.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 4 van het Handvest, wordt erop gewezen dat uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling bij terugkeer naar Griekenland. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Wat betreft de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn relaas uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. Hij werd tijdens het persoonlijk onderhoud gewezen op de vaststelling dat hem reeds internationale bescherming in Griekenland werd toegekend en kreeg de kans om redenen aan te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland. De

commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming op een individuele wijze beoordeeld. Er kan dan ook niet worden gesteld dat de commissaris-generaal op dit vlak onzorgvuldig is te werk gegaan.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend vijftientwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET